Na druhý deň, keď utekali dievčatá z triedy po chodbe do telocvične, spadla Nine taška s teplákmi. Keď sa pre ňu zohla, Lea do nej nechtiac narazila tak silno, až skoro pristála na zemi. V momente, keď sa už blížil náraz o podlahu, zachytili ju niečie ruky a pomohli jej vstať. Keď sa otočila, podlomili sa jej kolená a vyzeralo to na ďalší pád. „Opatrne, aby si si neublížila," usmial sa na ňu modrými očami Samo. Celé to bolo ako sen. Pozerala sa mu do očí a z úst je vykĺzlo tiché: „Ďakujem." Samo sa s tým čarovným

nemiznúcim úsmevom otočil a odišiel do triedy. Nina mala pocit, že stojí na bielom rozprávkovom obláčiku a vznáša sa. Dokonca cítila, akoby celým jej telom hýbalo mnoho jemných motýlích krídel. V ten deň nebola schopná poriadne myslieť na nič iné, len na tie usmiate modré oči. Dokonca ani obed nezjedla. A celkom zabudla, že Lea a Samo...

Večer však priniesol znova bezútešný smútok a totálnu bezradnosť. Zo skrine si vyberala oblečenie na ďalší deň, keď jej zrazu cinkol mobil: „No čo, aká som kamoška? Konečne si ťa všimol." Najskôr nechápala, čo tým chcela Lea povedať. Ako bez duše si sadla k večeri a práve vo chvíli, keď mala plné ústa, jej to došlo. Ešteže nikto v kuchyni nebol, lebo z úst jej vyletelo spolu s jedlom: „Veď ona to spravila naschvál!" Potichu utierala stôl a premýšľala. Lea zrejme videla, že sa k nim blíži Samo, a preto ju sotila. Potvora jedna! Ale prečo to spravila, keď sa jej ten chlapec páči? Veď to by znamenalo, že k nemu asi necíti to isté, čo ona.

„Mami, mám obrovské tajomstvo. Neprezradíš ho nikomu, keď ti ho poviem?" Keď si mama s váž-nym pohľadom sadla k nej na posteľ, šťastné dieťa jej venovalo spod periny ten najkrajší úsmev. Na-